

En fremtid i fred

Ved Taizé-fællesskabets såkaldte Europamøde i Lissabon omkring nytår 2005 uddeltes broder Rogers brev. Det blev det sidste nytårsbrev med oplæg til et kommende års drøftelser i Taizé og rundt i verden, som broder Roger nåede at skrive inden det tragiske drab på ham den 16. august 2005

Af Roger Schutz¹

"Jeg ved, hvilke planer jeg har lagt for jer, siger Herren, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb".²

I dag længes mange mennesker efter en fremtid, hvor der hersker fred, og hvor menneskeheden er blevet befriet for trusler om vold.

Hvis nogle mennesker er grebet af bekymring for fremtiden og føler, at de er kørt fast, så er der over hele verden også unge mennesker, som er idérige og kreative.

Disse unge lader sig ikke fange i en spiral af mismod. De ved, at Gud ikke skabte os til at være passive. For dem er livet ikke underlagt en blind skæbne. De er klar over, at skepticisme og modløshed er i stand til at lamme mennesker.

Og de søger af al kraft at forberede en fremtid, hvor fred og ikke ulykke råder. Mere end de selv er klar over, er de allerede ved at gøre deres liv til et lys, der skinner omkring dem.

Nogle bringer fred og tillid i krise- og konfliktsituationer. De holder ud, selv når prøvelser og nederlag hviler tungt på deres skuldre.³

¹ Oversat af Vivian og Erling Tiedemann. Alle fodnoter er fra broder Roger's hånd. Red.

² Disse ord blev skrevet 600 år før Kristi fødsel. Se Jer 29,11 og 31,17

³ I år, hvor ti nye lande er kommet med i Den europæiske Union, er mange unge europæere opmærksomme på, at de lever på en kontinent, som efter i mange år at have lidt under splittelser og konflikter nu stræber efter enhed og søger frem ad vejen til fred. Spændinger består naturligvis ligesom former for uretfærdighed og endog vold, hvilket kan skabe tvivl. Hvad der er vigtigt, er ikke at stoppe op: Stræben efter fred hører til selve grundvolden for opbyg-

På nogle sommeraftener i Taizé, under en himmel fyldt med stjerner, kan vi gennem vore åbne vinduer høre de mange unge. Vi falder til stadighed i forundring over, at de er så mange. De søger; de beder. Og vi siger til os selv: Deres stræben efter fred og tillid er lige som disse stjerner: punkter af lys, som skinner i natten.

Vi lever i en tid, hvor mange mennesker spørger, hvad tro er. Tro er en enkel og usammensat tillid til Gud, en uomgængeligt nødvendig bølgebevægelse, hvor man igen og igen – utallige gange i livet – sætter sin lid til Gud.

Vi kan alle tvivle. Tvivl er ikke noget at blive bekymret over. Vores dybeste længsel er at lytte til Kristus, som hvisker i vore hjerter: "Har du dine tvivl? Tag det ikke tungt; Helligånden vil altid blive hos dig".⁴

Nogle har – til deres egen overraskelse – gjort den opdagelse, at Guds kærlighed kan komme til udfoldelse selv i et hjerte, som er blevet grebet af tvivl.⁵

En af de første ting, som Kristus siger i Evangeliet, er dette: "Salige er de fattige i ånden".⁶ Ja, salige er de, som stræber efter enkelhed – enkelhed i hjertet og enkelhed i livet.

Et enkelt hjerte søger at leve i nuet og at tage imod hver dag som en dag fra Gud.

Skinner ikke enkelthedsens ånd ud gennem stille glæde såvel som gennem munterhed?

Et enkelt hjerte gør ikke krav på at forstå alt omkring troen på egen hånd. Det siger til sig selv: "Andre forstår bedre, hvad jeg har problemer med at få fat på, og de hjælper mig til at fortsætte min vej".⁷

Gør vi vores liv enkelt, sætter det os i stand til at dele med den, som er mindre heldigt stillet, og til at lindre lidelse, sygdom, fattigdom, sult ...⁸

Også vor personlige bøn er enkel. Tror vi, at vi behøver mange ord for at kunne bede?⁹ Nej, nogle få ord, selv nogle, der ikke rigtigt egner sig, er nok til at betro alting til Gud – hvad vi frygter såvel som, hvad vi håber på.

ningen af Europa. Men dette ville være uden interesse, hvis det eneste formål var at skabe et stærkere og rigere Europa, og hvis Europa faldt for fristelsen til at trække sig ind bag sine egne grænser. Europa bliver helt sig selv, når det er åbent over for andre kontinenter i en solidaritet med fattige nationer. Opbygningen af Europa har mening, når den bliver set som et skridt fremad i tjeneste af fred for hele den menneskelige familie. Selv om vores møde omkring nytårsaften kaldes et Europamøde, er dette grunden til, at vi foretrækker at se det som "en tillidens pilgrimsvandring på jorden".

⁴ Se Joh 14:16-18,27. Gud eksisterer uafhængigt af vores tro og vores tvivl. Når vi oplever tvivl, betyder det ikke, at Gud har forladt os.

⁵ En dag skrev Dostojevskij i sin notesbog: "Jeg er et barn af tvivl og mangel på tro. Hvilken forfærdelig lidelse har den ikke kostet mig – og koster den mig ikke stadig, denne længsel efter at tro, som er så meget stærkere i min sjæl, som flere indvendinger imod den rejser sig i mig. [...] Mit 'hosanna' har passeret gennem tvivlens smeltedigel". Og dog kunne Dostojevskij også skrive: "Der er intet smukkere, dybere og mere fuldkomment end Kristus. Ikke alene er der intet, men der kan heller ikke være noget". Selv om denne gudsmænd antyder, at den ikke-troende eksisterer i ham sammen med den troende, så forbliver hans lidenskabelige kærlighed til Kristus dog uformindsket.

⁶ Matt 5,3

⁷ Selv om vores tillid forbliver skrøbelig, bygger vi dog ikke kun på vor egen tro, men også på alle deres tillid, som er gået forud for os, såvel som på deres, som er omkring os.

⁸ De forende Nationers World Food Program offentliggjorde for nylig et landkort over sulten i verden. Til trods for de fremskridt, som er opnået gennem de seneste få år, lider 840 millioner mennesker af sult, herunder 180 millioner børn under fem år.

⁹ Se Matt 6, 7-8: Når I beder, så lad ikke munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bønføres for deres mange ord. Dem må I ikke ligne. Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det.

Når vi overgiver os selv til Helligånden, vil vi finde den vej, som fører fra bekymring til fortrøstningsfuld tillid.¹⁰ Og vi siger til Ånden:

"Helligånd, sæt os i stand
til at vende os mod dig til enhver tid.
Så ofte glemmer vi, at du bor i os,
at du beder i os, at du elsker i os.
Dit nærvær i os er tillid
og stadig tilgivelse".

Ja, Helligånden tænder et glimt af lys i os. Hvor svagt det end måtte være, vækker det længslen efter Gud i vore hjerter. Og den enkle længsel efter Gud er allerede bøn. Bøn gør os ikke mindre inddraget i verden. Tværtimod, intet er mere ansvarligt end at bede. Jo mere vi selv beder vore enkle og ydmyge bønner, jo mere ledes vi til at elske og til at give det udtryk i vores liv.

Hvor kan vi finde denne enkelhed, som er uundværlig for et liv efter Evangeliet? Nogle af Kristi ord oplyser os. En dag sagde han til sine disciple: "Lad de små børn komme til mig, for Himmeriget er deres".¹¹

Hvem kan lige så dækkende udtrykke, hvad børn kan kommunikere gennem deres tillidsfuldhed?¹²

Og sådan kunne vi ønske at sige til Gud: "Gud, du elsker os: gør os til mennesker, som er ydmyge; giv os større enkelhed i vores bøn, i vore menneskelige relationer, i vores tagen imod andre ..."

Jesus, som er Kristus, kom ikke til jorden for at fordømme nogen, men for at åbne veje til fællesskab for mennesker.

Gennem 2.000 år har Kristus været nærværende gennem Helligånden,¹³ og hans mysteriøse tilstedeværelse er gjort håndgribelig i et synligt fællesskab,¹⁴ som samler kvinder, mænd og unge, som er kaldet til sammen at vandre fremad uden at skille den ene fra den anden.¹⁵

Og dog har de kristne gennem deres historie oplevet mange omvæltninger: Splittelser opstod mellem dem, som ikke desto mindre bekendte at tro på den samme kærlighedens Gud.

At genoprette fællesskabet er påtrængende i dag; det kan ikke blive ved med at blive udsat til senere – indtil tidernes ende.¹⁶ Vil vi gøre alt, hvad vi kan, for at vække en fællesskabets ånd hos de kristne?¹⁷

¹⁰ Denne vej til overgivelse kan blive fastholdt med hjælp af enkle sange, som synges igen og igen - sange som denne: "Kun i Gud finder min sjæl hvile og fred". Både når vi arbejder, og når vi hviler, bliver disse sange ved at give ekko i vore hjerter.

¹¹ Matt 19,14

¹² En 9-årig dreng, som kom her en uge for at bede sammen med os, sagde en dag til mig: "Min far forlod os. Jeg ser ham aldrig, men jeg elsker ham stadig og om natten beder jeg for ham".

¹³ Se 1 Pet 3,18: "For også Kristus led én gang for menneskers synder, som retfærdig led han for uretfærdiges skyld for at føre jer til Gud. Han blev dræbt i kødet, gjort levende i Ånden ..."; Rom 1,4: "I kraft af helligheds ånd [blev han] stadfæstet som Guds søn med magt og væld, da han opstod fra de døde"; 1 Tim 3,16: "Uimodsigelig stor er guds frygtens hemmelighed: Han blev åbenbaret i kødet, retfærdiggjort i Ånden, set af englenerne, prædikeret blandt folkene, troet i verden, taget op i herligheden."

¹⁴ Dette fællesskab kaldes Kirken. I Guds hjerte er Kirken én; den kan ikke deles.

¹⁵ Jo tættere vi kommer til Evangeliet, jo tættere kommer vi til hinanden. Og de splittelser, som skaber kløfter mellem os, lakker mod enden.

¹⁶ Kristus kalder os til at forsones uden forsinkelse. Vi kan ikke overse hans ord i Matthæus Evangeliet: "Når du bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder eller søster har noget mod dig, så gå først hen og forlig dig" (5,23-24). "Gå først" – ikke "Udsæt det til senere".

¹⁷ I Damaskus – i et Mellemøsten, som er plaget af prøvelser – lever den græsk-ortodokse patriark af Antiokia, Ignatius IV. Han har skrevet disse slående ord: "Den økumeniske bevægelse er på tilbageslag. Hvad er der tilbage af de

Der er kristne, som – uden at vente – allerede er i fællesskab med hinanden dér, hvor de lever, helt ydmygt, helt enkelt.¹⁸

Gennem deres eget liv vil de gerne gøre Kristus nærværende for mange andre. De ved, at Kirken ikke eksisterer for sin egen skyld, men for verden – og for at være en fredens surdej i den.

"Fællesskab" er et af Kirkens smukkeste navne. I dét kan der ikke udveksles hårde ord, men der må være åbenhed, oprigtig venlighed, medlidenhed ... og hellighedens porte vil svinge op.

Evangeliet lader os opdage denne overraskende realitet: Gud skaber hverken frygt eller bekymring. Alt, hvad Gud kan, er at elske os.

Gennem Helligåndens nærvær kommer Gud for at omskabe vore hjerter.

Og i en enkel bøn kan vi fornemme, at vi aldrig er alene: Helligånden nærer i os et fællesskab med Gud – og dét ikke kun for et flygtigt øjeblik, men helt ind i det liv, som aldrig hører op.

[Klik her for at udskrive artiklen \(printerens skal være tændt\)](#)

[Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt \(Outlook skal være startet\)](#)

[Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk](#)

profetiske begivenheder i den første tid, som var inkarneret i skikkelser som pave Johannes XIII og patriark Athenagoras? Vore splittelser gør Kristus uigenkendelig; de strider mod hans vilje til at se os være ét, 'så verden må tro'. Vi har et påtrængende behov for profetiske initiativer for at bringe økumenien ud af den træden vande, som jeg frygter den er ved at gro fast i. Vi har et påtrængende behov for profeter og helgener, der kan hjælpe vore kirker til at omvende sig gennem indbyrdes tilgivelse."

¹⁸ Under sit besøg i Taizé den 5. oktober 1986 pegede pave Johannes Paul II på en vej til fællesskab, idet han sagde til vores kommunitet: "Gennem jeres ønske om selv at være en 'fællesskabets lignelse' hjælper I alle, som I møder, til at være trofaste mod konfessionelle bånd, som er frugt af deres opdragelse og valg i overensstemmelse med deres samvittighed, men også til at trænge dybere og dybere ind i det fællesskabets mysterium, som Kirken er i Guds plan"